

РЕШЕНИЕ

№ 1251

гр. София, 26.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 08.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **10268** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156-161 ДОПК,вр. с чл.4, ал.1 и чл.9б от ЗМДТ.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Решение № СФД20 – РД28-184/01.09.2020г., издадено от Директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, с което е потвърден изцяло Акт за установяване на задължение по декларация по чл.107, ал.3 от ДОПК № 200951/09.06.2020г., издаден от ст. инспектор в отдел „ОП – П.“ на Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при СО.

Според жалбоподателя решението е неправилно, незаконосъобразно и постановено в противоречие с административно – производствените правила. Процесният имот е прехвърлен по силата на издаден от ЧСИ С. Я. протокол за възлагане в полза на трето лице [фирма], преди периода за който се претендира плащане. Настоява се за прилагане на чл.10, ал.3 от ЗМДТ, според който не се облагат с данък земеделските земи и горите, с изключение на застроените земи – на действително застроената площ и прилежащия терен. Тъй като в имота няма строителство, то решението за промяна на предназначението му е загубила своето правно действие на основание чл.24, ал.5, т.2 от Закона за опазване на земеделските земи.

В проведеното съдебно заседание по делото жалбоподателят се представлява от адв. Т., който поддържа жалбата и претендира направените разноски

Ответникът – Директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, чрез юрисконсулт оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Претендира присъждане на

юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

СГП не взема становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, установи следното от фактическа страна:

С оспорения Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 от ДОПК, издаден на 09.06.2020г., са установени задължения към местния бюджет за периода 01.01.2018г.-28.02.2019г. – сума за довносяне в размер на 5126 лв, в т. ч. Данък недвижими имоти(ДНИ) – 689,90лв. и лихви 115, 78лв., и Такса битови отпадъци (ТБИ) – 3679,44лв. и лихви – 640,32лв., по отношение на Имот с идентификатор 35239.6111.16, находящ се в [населено място], [община], местност „Садина“ с площ от 7300 кв. м.

С Решение №1 от 28.02.2006г., комисията по чл.17, ал.1, т.1 от ЗОЗЗ на Областна дирекция „земеделие и гори“ – [населено място] е променила предназначението на имота от земеделска земя в земеделска земя за неземеделски нужди и утвърждаване на площадки и трасета за проектиране.

От правна страна съдът намира следното:

Жалбата е допустима като подадена в предвидения законов срок от лице, което има правен интерес.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

Оспореният АУЗД е издаден от компетентен административен орган по смисъла на чл. 4, ал. 1 във връзка с ал. 3 и ал. 4 от ЗМДТ. Не са посочени обаче и не са доказани по делото част от фактическите основания за издаването му, поради което съдът не може да направи преценка дали правилно административният орган е приложил материалния закон. Допуснато е съществено нарушение на административно-производствените правила, изразяващо се в неизясняване на всички факти и обстоятелства от значение за случая – задължение на органа по силата на чл.35 от АПК.

В Решение № СФД20 – РД28-184/01.09.2020г. Директорът на дирекция „Общински приходи“ при Столична община не е обсъдил основното възражение на жалбоподателя за приложимост на чл.10, ал.3 от ЗМДТ във връзка с чл.24, ал.5, т.2 от ЗОЗЗ.

Съгласно чл.10, ал.3 от ЗМДТ, не се облагат с данък земеделските земи и горите, с изключение на застроените земи - за действително застроената площ и прилежащия и терен.

[фирма] (с предишно наименование ВАДЖО К. Е.) придобива процесният имот като земеделска земя – общо 7300кв. м. с няколко различни нотариални актове, приложени по делото. Подадена е декларация по чл.17 от ЗМДТ на 29.08.2006г. и декларация по чл.14 от ЗМДТ на 14.07.2010г. за имота и е открита данъчна партида № М2309311. Няма данни в процесния АУЗД дали са установени и заплащани данъци и такси до 01.01.2018г. В същото време, съгласно писмо (лист 72 от делото), подписано от кмета на район П., имотът с идентификатор 35239.6111.16 попада в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване за периода от 2013 до 2018г., но дружеството отрича да е предоставяна услугата за имота.

Има издадено от Министерство на земеделието и горите, Областна дирекция „Земеделие и гори“ [населено място], от Комисия по чл.17, ал.1, т.1 от ЗОЗЗ Решение №1 от 28.02.2006г. за промяна на предназначението на земеделски земи за неземеделски нужди и утвърждаване на площадки и трасета за проектиране.

С ДВ, бр. 39 от 2011 г. в Закона за опазване на земеделските земи се приема нова ал.5, на чл.24, според която решението за промяна на предназначението на земеделската земя губи правно действие, когато:

1. в тримесечен срок от съобщаването по реда на чл. 24а не е заплатена таксата по чл. 30, или
2. в тригодишен срок от влизането в сила на решението за промяна на предназначението не е поискано издаването на разрешение за строеж на обекта, или
3. в 6-годишен срок от влизането в сила на решението за промяна на предназначението, изграждането на обекта не е започнало.

Няма данни да е поискано издаване на разрешение за строеж в имота или да е започнало или извършено строителство до 02.2019г. Този факт не се оспорва от ответната страна, видно от изявлението на процесуалния ѝ представител, направено в проведеното открито съдебно заседание. Следователно Решение №1 от 28.02.2006г. за промяна на предназначението на земеделски земи за неземеделски нужди и утвърждаване на площадки и трасета за проектиране би следвало да е загубило правното си действие по смисъла на чл.24, ал.5 от ЗОЗЗ. ЗМДТ.

Чл.10, ал.1 от ЗМДТ изрично предвижда облагане с данък върху недвижими имоти за: разположените на територията на страната сгради и самостоятелни обекти в сгради, както и поземлените имоти, разположени в строителните граници на населените места и селищните образувания, и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. Безспорно, имотът е закупен и деклариран пред Столична община първоначално като земеделска земя, която е попадала в изключението по чл.10, ал.3 от ЗМДТ. В последствие, административният орган е издал процесният АУЗД за периода 2018г. – 02.2019г., без да събере необходимите доказателства дали и кога от изключение по ал.3, имотът е попаднал в общия случай по ал.1, при който данък се дължи.

Едва в писмените бележки, представени от процесуалния представител на ответника след последното по делото заседание се прави позоваване на дефиницията на чл.2 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи и като доказателство на подадената от дружеството декларация по чл.14 от ЗМДТ. По смисъла на Закона за собствеността и ползването на земеделските земи (чл.2) - земеделски земи са тези, които са предназначени за земеделско производство и по т.1: не се намират в границите на урбанизираните територии (населени места и селищни образувания), определени с подробен устройствен план, или с околоръстен полигон. По делото обаче няма доказателства, че процесните земи се намират в границите на урбанизираните територии (населени места и селищни образувания), определени с подробен устройствен план, или с околоръстен полигон, за да попадат извън дефиницията на земеделски земи по смисъла на чл.2 от ЗСПЗЗ. За съда не е ясно какво има предвид юриконсулт С. под “заверка от район „Устройство на територията и кадастър“ (техническа служба)“, поради което съди, че „имотът попада в строителните граници за обжалвания период“, тъй като декларацията на лист 47 е подадена през 2010г. и тя не съдържа заверки. Няма никакви събрани в хода на административното производство доказателства, че имотът е в строителни граници или в границите на урбанизирана територия, поради което твърденията в писмените бележки освен, че са недоказани, също е недопустимо да допълват мотивите на

административния орган за издаване на акта.

Поради горното, оспорения АУЗД се явява немотивиран и недоказан. От събраните по делото доказателства не може да се установи дали към 01.01.2018г. (началото на процесният данъчен период) Имот с идентификатор 35239.6111.16, находящ се в [населено място], [община], местност „Садина“ с площ от 7300 кв. м., собственост към този момент на [фирма] попада в дефиницията на чл.2, т.1 от ЗСПЗЗ или е облагаем на основание чл.10, ал.1 от ЗМДТ. На основание чл.160, ал.3 от ДОПК, тъй като естеството на акта не позволява решаването на делото по същество, съдът следва да го отмени и да върне преписката на компетентния орган по приходите с дадените по-горе задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Следва също да се укаже на ответника, на основание чл.106, ал.3 от ДОПК, че независимо от издаването на акта по ал. 1, включително когато е обжалван, задълженията за данъци и такси подлежат на установяване чрез извършване на ревизия. При този изход на делото на жалбоподателя се дължи присъждане на единствените доказани направени разноски по делото - за държавна такса, в размер на 50 лева.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, III-то Административно отделение, 11-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] Решение № СФД20 – РД28-184/01.09.2020г., издадено от Директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община и потвърдения с него Акт за установяване на задължение по декларация по чл.107, ал.3 от ДОПК № 200951/09.06.2020г., издаден от ст. инспектор в отдел „ОП – П.“ на Дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и здравеопазване“ при СО.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне, при спазване на посочените по-горе задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на [фирма] разноски по делото в размер на 50 /петдесет/ лева.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: